

Sygn. akt X GC 539/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) - Niemcy

przeciwko (...) spółka jawna z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółka jawna z siedzibą w S. na rzecz powódki (...) - Niemcy kwotę 35 956,00 zł (trzydzieści pięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt sześć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016r jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 30 czerwca 2013r.

II. oddała powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 395,00 zł (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 539/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 8 maja 2014 roku do powódka (...) z siedzibą w B. (Niemcy) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej (...) spółki jawnej w S. kwoty 43 338 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie powódka, wskazała, że w związku z nabyciem od pozwanej pojazdu marki M. (...) 4 (...), a następnie dokonaniem przez przedstawiciela powódki dostawy pojazdu na teren Niemiec, powódce przysługiwał zwrot akcyzy na podstawie art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym. Powód podniósł, że zwrot przedmiotowego podatku w sposób nieuprawniony otrzymała pozwana, wobec czego powinna zwrócić powódce równowartość przedmiotowego podatku.

Pozwana w odpowiedzi na pozew, wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana przyznała, że zawarła z powódką umowę sprzedaży pojazdu marki M. (...) 4 (...). Podała także, że po wyznaczeniu terminu odbioru w kwietniu 2012 roku, powódka zwlekała z zapłatą ceny i odbiorem zamówionego towaru, wobec czego pozwana wyznaczyła ostateczny

termin odbioru towaru do dnia 30 czerwca 2012 roku pod rygorem odstąpienia od umowy. Pozwana przyznała, że po otrzymaniu od powódki dowodu rejestracyjnego potwierdzającego wewnątrzspółnotową dostawę pojazdu na teren Niemiec, wnioskiem z dnia 6 sierpnia 2012 roku wystąpiła o zwrot podatku akcyzowego. Urząd Celny w W. decyzją z dnia 12 września zwrócił pozwanej 35 959 zł tytułem zwrotu podatku akcyzowego.

Pozwana zarzuciła, że w interpretacja przepisu art. 107 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym nie była jednolita, a podstawa prawna i faktyczna zwrotu otrzymanej przez pozwaną kwoty podatku akcyzowego była już oceniana przez właściwe organy administracji. Zdaniem pozwanej, gdyby nie była podmiotem uprawnionym do zwrotu podatku, nie otrzymałaby tego zwrotu. Pozwana podniosła, że otrzymała zwrot akcyzy na podstawie prawomocnej decyzji, a zwrot ten nastąpił nie z majątku powódki, lecz od Skarbu Państwa, dlatego nie można twierdzić, że nastąpiło bezpodstawne wzbogacenie się pozwanej kosztem powódki. Zdaniem pozwanej, nie jest to również działanie na szkodę powódki skoro nie nastąpiło kosztem majątku powódki i pozwoliła na to ówczesna interpretacja art. 107 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym. Pozwana zauważyła, że także zawarta z powódką umowa sprzedaży nie zawierała zapisów, aby to powódka była uprawniona do dochodzenia zwrotu podatku akcyzowego. Pozwana zakwestionowała nadto wysokość żądania pozwu, wskazując, że otrzymała tylko 35 956 zł tytułem zwrotu podatku akcyzowego, powódka zaś domaga się wyższej kwoty.

Powódka w piśmie z dnia 24 czerwca 2015 roku podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, podkreślając, że załączone do pozwu dokumenty potwierdzają, iż prawo do rozporządzania pojazdem niezarejestrowanym na terytorium, kraju przeszło w chwili jego wydania na kupującego – powódkę, a to miało miejsce w siedzibie pozwanej w związku z uiszczeniem całości ceny. Stronie powodowej nie są znane żadne okoliczności, aby to pozwana wywoziła pojazd do Niemiec.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedstawiciel powodowej spółki (...) z siedzibą w B. (Niemcy) – K. Ł. zamierzał nabyć trzy samochody. Chciał nabyć samochody w Polsce, ponieważ było to dla niego opłacalne z uwagi na korzystny kurs euro, a także z uwagi na możliwość otrzymania zwrotu akcyzy. W związku z powyższym złożył u pozwanej spółki (...) spółki jawnej w S., będącej dealerem samochodowym, zamówienie na samochody, w tym na samochód marki M. (...), E 350 T (...) 4 (...), rok produkcji 2012.

I tak dniu 29 grudnia 2011 roku strony postępowania zawarły umowę nr (...) sprzedaży (zamówienia) pojazdu M. (...), E 350 T (...) 4 (...), rok produkcji 2012, z wyposażeniem dodatkowym określonym w załączniku nr 1 do umowy, za cenę 340 074,84 zł, w tym podatek od towarów i usług w wysokości określonej przepisami prawa. Zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 umowy, w terminie do 29 grudnia 2011 roku kupujący (powódka) obowiązana była wpłacić sprzedającemu (pозwanej) zadatek w wysokości 30 000 zł. Umowa wchodzi w życie w dniu wpłaty przez kupującego zadatku pod warunkiem dokonania tej wpłaty w terminie określonym w zdaniu poprzedzającym. Pozostałą część ceny kupujący obowiązany był wpłacić do dnia ostatecznego odbioru pojazdu wskazanego przez sprzedawcę zgodnie z postanowieniami § 4 ust. 2 umowy. W § 4 umowy strony ustaliły ostateczny termin odbioru pojazdu na maj 2012 roku. Według ust. 2 § 5 umowy, sprzedawca zobowiązał się zawiadomić kupującego o ostatecznym terminie odbioru pojazdu przed upływem wstępnego terminu odbioru pojazdu, niezwłocznie po określeniu terminu dostawy pojazdu przez producenta. Niezależnie od zdania poprzedzającego, ostateczny termin odbioru pojazdu wskazany przez sprzedawcę nie będzie późniejszy niż 6 miesięcy od dnia upływu wstępnego terminu odbioru pojazdu. Zawiadomienie o ostatecznym terminie odbioru pojazdu zostanie przesłane kupującemu listem poleconym za potwierdzeniem odbioru na adres wskazany w umowie. W § 5 umowy strony przewidziały, że odbiór pojazdu nastąpi w S. przy ul. (...) I 30.

Powódka zamówiła i nabyła u pozwanej jeszcze dwa inne samochody marki M. (...).

W sprawie zakupu pojazdów K. Ł. rozmawiał z pracownikami pozwanej, S. B. i D. G..

Dowód:

- zamówienie (umowa sprzedaży) nr (...) z dnia 29 grudnia 2011 roku k. 60-61,
- zeznania świadka R. W. (1) k. 142-143,
- zeznania świadka D. G. k. 143,
- przesłuchanie w charakterze strony powodowej K. Ł. k. 144-145,

Pozwana nabyła zamówiony przez powódkę pojazd od (...) sp. z o.o. w W.. Pismem z dnia 20 czerwca 2012 roku pozwana zawiadomiła powódkę, że m.in. pojazd marki M. (...), E 350 T (...) 4 (...), rok produkcji 2012 gotowy jest do odbioru, począwszy od dnia 30 kwietnia 2012 roku. Jednocześnie pozwana wyznaczyła powódce ostateczny termin odbioru pojazdu na dzień 30 czerwca 2012 roku pod rygorem odstąpienia od umowy.

Dowód:

- pismo pozwanej z dnia 20 czerwca 2012 roku k. 62 ,
- faktura VAT nr (...) k. 128,
- przyjęcie magazynowe k. 129,
- potwierdzenie przelewu k. 130,

W dniu 28 czerwca 2012 roku pozwana z tytułu sprzedaży pojazdu wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT na kwotę 276 483,61 zł z terminem zapłaty do dnia 28 czerwca 2012 roku. W treści faktury zaznaczono, że sprzedaż jest wewnątrzwspólnotowa.

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 9,

W dniu 13 lipca 2012 roku przedstawiciel powódki K. Ł. odebrał pojazd marki M. (...), E 350 T (...) 4 (...), rok produkcji 2012. Samochód został odebrany z salonu prowadzonego przez pozwaną. Ze strony pozwanej samochód wydał jej pracownik S. B.. W chwili odbioru pojazd nie był zarejestrowany.

Dowód:

- zeznania świadka R. W. (1) k. 142-143,
- przesłuchanie w charakterze strony powodowej K. Ł. k. 144-145,

Po przetransportowaniu pojazdu do Niemiec przedstawiciel powódki K. Ł. w dniu 12 lipca 2012 roku zarejestrował pojazd. K. Ł. otrzymał dokumenty i numery rejestracyjne. Następnie wrócił do Polski, do siedziby powódki, aby jej pracownicy zamontowali tablice rejestracyjne. Wówczas K. Ł. otrzymał od pracownika powódki D. G. formularz wniosku o zwrot akcyzy. Wymienieni rozmawiali także o warunkach zwrotu akcyzy.

Dowód:

- dowód rejestracyjny k., 24-26 ,
- zeznania świadka R. W. (1) k. 142-143,
- zeznania świadka D. G. k. 143,

- przesłuchanie w charakterze strony powodowej K. Ł. k. 144-145,

W dniu 6 sierpnia 2012 roku pozwana złożyła do Urzędu Celnego w W. wniosek o zwrot akcyzy do samochodu osobowego marki M. (...), który zbyła na rzecz powódki. Wraz z wnioskiem pozwana przedłożyła dokumenty potwierdzające zapłatę akcyzy na terytorium kraju od nabytego wewnątrzspółnotowo samochodu osobowego z 5 maja 2012 roku oraz dokumenty potwierdzające dostawę wewnątrzspółnotową samochodu (fakturę VAT FV 106/DH z dnia 28 czerwca 2012 roku wraz z dowodem zapłaty oraz protokołem odbioru pojazdu, dokumenty potwierdzające rejestrację pojazdu, fakturę VAT FV (...) z dnia 26 czerwca 2012 roku wraz z dowodem zapłaty przelew z dnia 9 lipca 2012 roku oraz dokument PZk (...) z dnia 28 czerwca 2012 roku. W piśmie z dnia 21 sierpnia 2012 roku pozwana oświadczyła, że dostawa została dokonana w jej imieniu oraz że dane wskazane na fakturze zakupu samochodu (...) należy uznać za miejsce odbioru towaru w państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej. Pozwana przedłożyła wraz z wnioskiem fakturę VAT nr (...) wystawioną przez C. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „Pomoc (...)” z tytułu usługi transportu samochodu marki M. (...) na trasie S. – Niemcy B..

Decyzją z dnia 12 września 2012 roku Naczelnik Urzędu Celnego I w W. dokonał na rzecz pozwanej zwrotu podatku akcyzowego z tytułu dostawy wewnątrz wspólnotowej samochodu osobowego w wysokości 35 956 zł.

Dowód:

- wniosek o zwrot akcyzy od samochodu osobowego k. 64-65,
- pismo pozwanej do Naczelnika Urzędu Celnego w W. k. 63 ,
- decyzja z dnia 12 września 2012 roku k. 66 ,
- potwierdzenie odbioru k. 103 -104,
- pismo pozwanej z dn ia 21 sierpnia 2012 roku k. 105-107,
- pismo służby celnej z dnia 21 sierpnia 2012 roku l. 108 ,
- pismo MSW Departamentu Ewidencji Państwowych i Teleinformatyki z dnia 30 sierpnia 2012 roku k. 109-110,
- pismo Naczelnika Urzędu Celnego I w W. z dnia 154 sierpnia 2012 roku wraz z potwierdzeniem odbioru k. 111-113 ,
- pismo służby celnej z dnia 14 sierpnia 2012 roku wraz z potwierdzeniem odbioru k. 114-117,
- wniosek o udostępnienie danych k. 118 ,
- pismo Izby Skarbowej w P. z dnia 2 lipca 2012 roku k. 122,
- oświadczenie reprezentanta powódki z dnia 28 czerwca 2012 roku k. 123,
- protokół od bioru pojazdu k. 124,
- faktura VAT nr (...) k. 125,
- faktura VAT nr (...) k. 128,
- przyjęcie magazynowe k. 129,
- potwierdzenie przelewu k. 130,
- dokument potwierdzający zapłatę akcyzy k. 131-132,

- pełnomocnictwo k. 133.

K. Ł. złożył do Urzędu Celnego w W. wniosek o zwrot akcyzy z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego pojazdu marki M. (...), E 350 T (...) 4 (...), rok produkcji 2012. K. Ł. otrzymał z Urzędu Celnego w W. informację, że zostanie pociągnięty do odpowiedzialności karnej za wyłudzenie akcyzy, która została już zwrócona. K. Ł. wiedział, że na złożenie wniosku o zwrot akcyzy jest rok czasu.

Następnie, K. Ł. skontaktował się z przedstawicielem pozwanej – Panem B. i dowiedział się, że pozwana otrzymała zwrot akcyzy.

Dowód:

- przesłuchanie w charakterze strony powodowej K. Ł. k. 144-145,

Pismem z dnia 17 czerwca 2013 roku powódka wezwała powódkę do zapłaty kwoty 51 426 zł tytułem równowartości należności z tytułu zwrotu podatku akcyzowego w związku z nabyciem wewnątrzspółnotowym pojazdu marki M. (...), E 350 T (...) 4 (...), rok produkcji 2012.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 roku wraz z potwierdzeniem nadania k. 11.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 24 czerwca 2013 roku, pozwana odmówiła zapłaty, wskazując, że żądanie powódki nie znajduje podstaw faktycznych i prawnych.

Dowód:

- pismo pozwanej z dnia 24 czerwca 2013 roku k. 12.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

W niniejszej sprawie bezsporne pozostawało, że na podstawie umowy sprzedaży z dnia 29 grudnia 2011 roku powódka nabyła od pozwanej m.in. samochód marki M. (...), E 350 T (...) 4 (...), rok produkcji 2012. Spór stron nie koncentrował się na prawidłowości wykonania powyższej umowy. Powódka domagała się bowiem od pozwanej zapłaty kwoty 43 338 zł stanowiącej równowartość zwrotu akcyzy, jaki pozwana otrzymała z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego pojazdu. W ocenie powódki, to jej należał się zwrot akcyzy, albowiem jej przedstawiciel dokonał odbioru i transportu pojazdu z Polski na teren Niemiec. Pozwana zaś uzyskała zwrot akcyzy niezasadnie, powołując się na dostarczenie pojazdu do Niemiec. Pozwana zakwestionowała roszczenie powódki wskazując, że podstawa prawna i faktyczna zwrotu otrzymanej przez pozwaną kwoty podatku akcyzowego była już oceniana przez właściwe organy administracji. Zdaniem pozwanej, gdyby nie była podmiotem uprawnionym do zwrotu podatku, nie otrzymałaby tego zwrotu.

W ocenie Sądu roszczenie powódki należało rozpatrzyć z punktu widzenia odpowiedzialności deliktowej za szkodę wyrządzoną zachowaniem współników pozwanej spółki w mieniu powódki.

Podstawę odpowiedzialności deliktowej z uwagi na to, że pozwana jest spółką osobową – spółką jawną, posiadającą z mocy art. 8 § 1 k.s.h. zdolność prawną, stanowi przepis art. 416 k.c. Zgodnie bowiem z art. 33¹ § 1 k.s.h. do jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, stosuje się odpowiednio przepisy o osobach prawnych. Zgodnie z art. 416 k.c., osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. Przepis art. 416 k.c. stanowi podstawę przypisania osobie prawnej odpowiedzialności na zasadzie winy za szkodę wyrządzoną przez osobę fizyczną, która powołana została jako piastun organu tej jednostki organizacyjnej i działa w charakterze tego organu. Określona w treści art. 416 k.c. zasada,

że odpowiedzialność osoby prawnej związana jest z winą organu oznacza konieczność ustalenia bezprawnego i zawinionego charakteru zachowania piastuna organu. Dla dokonania tych ustaleń zastosowanie znajdują zaś reguły, określone dla odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c. Na gruncie przepisu art. 415 k.c. pojęcie „czyn niedozwolony” obejmuje wszelkie czyny zasługujące na społecznie ujemną ocenę, jeżeli tylko wywołały one szkodę. Bezprawność zachowania w rozumieniu tego przepisu polega zaś na przekroczeniu mierników i wzorców wynikających zarówno z wyraźnych przepisów, zwyczajów, utartej praktyki, czy wreszcie zasad współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1986 r. IV CR 279/86). Chociaż prawo cywilne nie definiuje pojęcia winy, to korzystając w tym zakresie z dorobku prawa karnego, przyjmuje się, że pojęcie to zawiera dwa elementy składowe: obiektywny i subiektywny. Element obiektywny oznacza niezgodność zachowania się z obowiązującymi normami postępowania, a więc szeroko rozumianą bezprawność. Element subiektywny dotyczy stosunku woli i świadomości działającego do swojego czynu. Najkrócej rzecz ujmując, winę można przypisać podmiotowi prawa tylko wtedy, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia obu tych elementów - tzw. zarzucalność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2003 r. IV CK 32/02).

Przez wzgląd na istotę regulacji z art. 361 § 1 k.c. przyjęcie odpowiedzialności sprawcy szkody na podstawie art. 415 k.c. czy też art. 416 k.c. możliwe jest tylko za typowe, a więc normalne skutki jego zawinionych zachowań, a nie za wszelkie możliwe ich następstwa, które w ciągu zdarzeń dają się nawet połączyć w jeden łańcuch przyczynowo-skutkowy. Za adekwatne, typowe następstwo określonego zachowania można więc uznać występowanie tylko takiego skutku, który daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, a więc takiego, który - przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego - jest charakterystyczny dla danej przyczyny, jako normalny rezultat określonego zachowania, w tym także zawinionego deliktu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004 r. IV CK 395/03).

Z powyższego wynika, że aby przyjąć, iż pozwana odpowiada za szkodę na zasadzie winy z art. 416 k.c., strona powodowa musiałaby wykazać nie tylko winę organu, a zatem wykazać bezprawne i zawinione zachowanie piastuna organu, ale z uwagi na to, że przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361–363 k.c.), także fakt zaistnienia szkody oraz związek przyczynowy między zawinionym działaniem/zaniechaniem organu a powstałą szkodą.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszego postępowania doprowadziła Sąd do wniosku, iż zachowanie pozwanej, a właściwie zachowanie jej współników traktować należy jako czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 k.c. Z przedłożonych do akt dokumentów, wynika bowiem, że pozwana uzyskała na mocy decyzji z dnia 12 września 2012 roku Naczelnika Urzędu Celnego I w W. (k.66) zwrot podatku akcyzowego z tytułu dostawy wewnątrzwspólnotowej samochodu osobowego w wysokości 35 956 zł. Przedmiotowa decyzja została wydana na podstawie wniosku pozwanej oraz przedłożonych przez nią dokumentów, z których wynikało, że to pozwana dokonała dostawy wewnątrzwspólnotowej pojazdu nabytego przez powódkę – pojazdu marki M. (...), E 350 T (...) 4 (...), rok produkcji 2012.

Zgodnie z art. 107 ust.1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym (Dz. U. 2014 rok, poz. 752 j.t. ze zm.) o podatku akcyzowym podmiot, który nabył prawo rozporządzania jak właściciel samochodem osobowym niezarejestrowanym wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, od którego akcyza została zapłacona na terytorium kraju, dokonujący dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu tego samochodu osobowego, lub jeżeli w jego imieniu ta dostawa albo eksport są realizowane, ma prawo do zwrotu akcyzy na wniosek złożony właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w terminie roku od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu tego samochodu osobowego. Jak zaś wynika ze stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 maja 2012 roku, sygn. akt I GSK 344/11 zwrot podatku przysługuje podmiotowi, który faktycznie dysponował pojazdem w momencie jego dostawy poza terytorium kraju.

Z materiału dowodowego wynika, że pozwana, wbrew temu co oświadczyła przed organem podatkowym, nie dokonała dostawy wewnątrzwspólnotowej pojazdu nabytego przez powódkę. Niezarejestrowany jeszcze pojazd został odebrany z salonu pozwanej w Polsce przez przedstawiciela powódki K. Ł. i przetransportowany do Niemiec, gdzie następnie

został zarejestrowany. Pozwana po wydaniu pojazdu, co nastąpiło w Polsce, nie wykonywała już żadnej czynności związanej z dostawą pojazdu do Niemiec. Tymczasem w toku postępowania przed Naczelnikiem Urzędu I Celnego w W. pozwana celem uzyskania zwrotu akcyzy oświadczyła, że to ona dokonała dostawy pojazdu, a nadto przedłożyła fakturę VAT nr (...) wystawioną przez C. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „Pomoc (...), z której wynikało, że dotyczy ona z usługi transportu samochodu marki M. (...) na trasie S. – Niemcy B.. Fakt taki nie miał jednak miejsca, co zostało potwierdzone w toku niniejszego postępowania zeznaniami świadka R. W. (2) oraz zeznaniami przedstawiciela powódki K. Ł.. Również świadek D. G. potwierdził, że wydawał pojazdy przedstawicielowi powódki. Mając na uwadze, że dostawy wewnątrzwspólnotowej dokonał przedstawiciel powódki K. Ł., co nastąpiło po wydaniu wymienionemu samochodowi w Polsce, a następnie wymieniony zarejestrował pojazd w Niemczech, powódka uzyskała uprawnienie do zwrotu akcyzy w terbie art. 107 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym. Jednakże z uprawnienia tego nie mogła skorzystać na skutek zachowania przedstawicieli pozwanej spółki, którzy niejako ubiegli powódkę, składając wcześniej wniosek o zwrot akcyzy do Urzędu Celnego w W.. Przy czym podkreślenia wymaga, że zgodnie ze wcześniejszymi rozważaniami, pozwana swoje uprawnienia wywodziła z nieprawdziwych oświadczeń w przedmiocie dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej. Pozwana powoływała się bowiem na okoliczność, że dostarczyła do Niemiec pojazd na lawecie za pośrednictwem firmy prowadzonej przez C. Z.. Zachowanie przedstawicieli pozwanej należy ocenić w kategoriach zachowania bezprawnego i zawinionego. Omawiane zachowanie przekroczyło bowiem normy i mierniki wynikające tak z przepisów prawa, jak i dobrych obyczajów obowiązujących w kontaktach handlowych oraz zasad współżycia społecznego. Z treści pism procesowych pozwanej, jak również z zeznań świadka D. G. wynika, że w istocie pozwana liczyła na to, że nabywca z Niemiec nie będzie starał się o zwrot akcyzy, wobec czego złożyła wniosek w tym przedmiocie. Takie zachowanie ocenić należy negatywnie, a w szczególności negatywnie ocenić należy powoływanie się na nieprawdziwe okoliczności jak dokonanie dostawy wewnątrzwspólnotowej.

Przechodząc do oceny pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, a mianowicie szkody oraz związku przyczynowego między zachowaniem przedstawicieli pozwanej a powstałą szkodą, wskazać należy, że zostały one spełnione. W kwestii szkody zastosowanie znajdują przepisy ogólne, a mianowicie art. 361 – 363 k.c. Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W okolicznościach rozpatrywanej sprawy niewątpliwie na skutek zachowania przedstawicieli pozwanej doszło do powstania po stronie powódki szkody, tj. uszczerbku majątkowego. Szkoda ta wyraża się w utraconych korzyściach (*lucrum cessans*), które obejmują wartość aktywów, które nie weszły do majątku wskutek zdarzenia wyrządzającego szkodę, oraz wartość pasywów, które się wskutek tego zdarzenia nie zmniejszyły. Panuje zgoda co do tego, że powinno się tu brać pod uwagę tylko te korzyści, które z wysokim prawdopodobieństwem znalazłyby się w majątku poszkodowanego.

W ocenie Sądu na szkodę powódki składa się wartość zwróconej pozwanej akcyzy, tj. kwota 35 956 zł. Gdyby nie zachowanie przedstawicieli pozwanej, kwota ta zostałaby z wysokim prawdopodobieństwem zwrócona powódce i tym samym zasililaby jej aktywa.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że z punktu widzenia oceny przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, nie ma znaczenia okoliczność, że powódka nie złożyła jej oświadczenia w przedmiocie ubiegania się o zwrot akcyzy, jak też późniejsze złożenie wniosku o zwrot przedmiotowego podatku. Ubieganie się o zwrot akcyzy nie jest bowiem obwarowane koniecznością powiadomienia o tym fakcie kontrahenta, a termin na złożenie wniosku, jak wynika z art. 107 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym wynosi rok od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej. Nie sposób zatem z okoliczności przytoczonych przez pozwanej wyciągać ujemnych konsekwencji dla powódki.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał roszczenie powódki za częściowo zasadne, tj. w kwocie 35 956 zł, stanowiącej wartość szkody (utraconych korzyści), jakiej na skutek zachowania przedstawicieli pozwanej, doznała powódka. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne. Powódce przysługiwało także roszczenie o odsetki, o których

orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Termin początkowy naliczania odsetek ustalono na dzień 30 czerwca 2013 roku uznając, że jest to niezwłoczny termin do spełnienia przez pozwaną świadczenia, do czego została wezwana pismem z dnia 17 czerwca 2013 roku, wysłanym przez pełnomocnika powódki w dniu 18 czerwca 2013 roku (k. 11-11v.).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Sąd miał na względzie także na osobowych źródłach dowodowych, tj. zeznaniach świadków R. W. (2) oraz D. G., które uznał za wiarygodne, ponieważ były logiczne, spójne i konsekwentne. Zeznania wymienionych, zwłaszcza zeznania świadka R. W. (2) potwierdziły, że K. Ł. osobiście odebrał pojazd w Polsce. Zeznania świadka D. G. w zakresie w jakim wskazywał on na negocjacje stron w przedmiocie rabatu czy też ewentualnego wzięcia pojazdów w leasing okazały się bezprzedmiotowe, ponieważ nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd wziął pod uwagę także zeznania przedstawiciela powódki K. Ł., które uznał za wiarygodne. W ocenie Sądu zeznania K. Ł. zasługują na wiarygodność, wymieniony w sposób logiczny i konsekwentny podał okoliczności związane z odbiorem pojazdu w Polsce i jego rejestracją na terenie Niemiec. Zeznania wymienionego korespondują z zeznaniami świadka R. W. (2). Sąd dał wiarę K. Ł. co do tego, że złożył wniosek o zwrot akcyzy i otrzymał informację, że zostanie pociągnięty do odpowiedzialności za próbę wyłudzenia akcyzy, która została już zwrócona. Wprawdzie powódka nie przedłożyła decyzji odmownej, to jednak z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że de facto akcyza została zwrócona pozwanej, co zresztą nie było kwestionowane przez pozwaną. To zaś prowadzi do wniosku, że zwrot tego podatku na tej samej podstawie nie mógł zostać dokonany na rzecz powódki. Wystarczające więc są w tym przedmiocie zeznania K. Ł..

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I i II sentencji wyroku.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia jest orzeczenie o kosztach zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Zgodnie z art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Wobec powyższego poniesione przez strony koszty procesu należało rozłożyć między stronami odpowiednio do wysokości w jakiej zostały poniesione oraz stosowanie do wyniku postępowania (stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań stron). Przy czym zaznaczyć należy, że w zakresie cofniętego powództwa, to powódka jest uznana za stronę przegrywającą proces. Z kwoty 43 338 zł, stanowiącej wartość przedmiotu sporu, została zasądzona kwota 35 956 zł, stanowiąca 83 % wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powódka w 17 %, a pozwana w 83 %.

Koszty procesu wyniosły łącznie 7 003 zł w tym po stronie powódki w kwocie 4 586 (2 169 zł opłata sądowa od pozwu, 2400 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa), a po stronie pozwanej w kwocie 2417 zł (2400 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa). Powódkę zgodnie z podaną zasadą powinny obciążyć koszty procesu w kwocie 1 190,51 zł (17 % z 7 003 zł). Pozwanego natomiast powinny obciążyć koszty procesu w wysokości 5 812,49 zł (83 % z 7 003 zł). Wobec tego, że powódka faktycznie poniosła wyższe koszty niż powinna, należy jej się od pozwanej różnica wynikająca z porównania powyższych kosztów, a zatem kwota 3 395 zł. Stąd też w pkt III sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 395 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.